

ἔπι ἓν ἐν ἀπάσῃ γραμμῇ στιγμὴ ἔσται. εἰ γὰρ A
 τῇ ἀτόμῳ, ἓν ἔσται καὶ εἰ ἐν τῇ ἀτόμῳ
 οὐχ ὑποάρχει στιγμήν, οὐδ' ὅλας ἐν γραμ-
 μῇ ἔσται. ἀγ γὰρ ἀλλὰ ἐν ἑβδ' ἀτόμων κατ'
 οὐκείνοις εἰσίν. ἔπι εἰ μηδὲν ἑβδ' στιγμῶν ἔσται
 μεταξὺ, ἢ γραμμῆ· εἰ μεταξὺ, ἀρα γραμ-
 μῆ· ἐν ἀπάσῃ δὲ πλείους στιγμῆ· ἓν ἔ-
 σται ἀτομος, μόνον γὰρ τὸ ἀτόμον τῆς στιγμῆς
 ὄσιν. ἔπι οὐχ ἀπάσῃς ἔσται γραμμῆς τε
 τρεῶντον. πᾶσι γὰρ τρεῶντον ἔχει μήκος
 καὶ πλάτος. ὥστε διαμετρεῖν. πῶς γὰρ τὸ δι-
 αμετρεῖν ἐξ ἀδιαμετρεῶν; εἰ δὲ τὸ τρεῶντον
 διαμετρεῖν, καὶ ἢ γραμμῆ ἀρα. ἔπι, τὸ πῆρας
 τῆς γραμμῆς στιγμήν ὄσιν. ἢ στιγμή δὲ ἀτο-
 μος ὡς πῆρας· ἢ γραμμῆ δὲ ὡς περατουμέ-
 νη, ἓν ἀτόμος στιγμή τούτω, ἀλλ' οὐ γραμμῆ
 τὸ πῆρας τῆς γραμμῆς. ἢ ἔσται γραμμῆ γραμ-
 μῆς στιγμή μείζων, εἰ γραμμῆ ἔσται τὰ πῆ-
 ρας καὶ τὸ ἀτόμον γραμμῆ γὰρ πᾶσι γραμ-
 μῆς μείζων γραμμῆ. εἰ ᾗ ἐνυπαρχῇ τῇ ὑπο-
 τεθεισῇ ἀτόμῳ γραμμῆ καὶ πῆρα ἢ στιγμή,
 δια τὸ ταῦτ' ὅτι πῆρας ἢ ἢ σωματικῶν γραμμῶν,
 ἔσται τὸ πῆρας ἓν ἀμερῆς, ἀλλ' ἀ τ' ἀμερῶν, καὶ
 ἄλλο ἐκείνης· ἐπι δὲ τὸ πῆρας τὸ περατου-
 μένῳ ἔτερον. ὅλας δὲ ἐ δίοισθ' στιγμή γραμ-
 μῆς. οὐδὲν γὰρ ἔδιον ἔξει ἢ ἀτομος γραμμῆ
 παρὰ τῷ τῆ μὲν, πλὴν τούνομα. ἔπι ὁμοί-
 ος καὶ ὅτι πεδὸν καὶ σῶμα ἔσται ἀτομος. ἐνὸς
 γὰρ ὄντος ἀδιαμετρεῖ καὶ τὰλλα σωμακολου-
 δεῖ, δια τὸ δεύτερον διηρηθεῖ καὶ δ' ἀπὸ
 καθεαὐτο σῶμα ἢ καὶ ὅτι φαίνεται, ὅτι φα-
 νεται δὲ καὶ γραμμῆ. ἀλλὰ μὴ σῶμα ἀ-
 διαμετρεῖν ἓν ἔσται, δια τὸ ἔῃ ἐν αὐτῷ βᾶθος
 καὶ πλάτος. οὐδ' ἂν γραμμῆ εἴη ἀδιαμετρε-
 τὸς. ἔπι εἰ γραμμῆ ἀμερῆς, καὶ καὶ ὅτι ἔσται
 ἀμερῆς. ἀμερῆ δὲ ἐν καθεαὐτο τῷ νῶ. ὥστε καὶ ὁ
 καὶ ὅτι ἔσται τὴ ἐν τῷ νῶ, καὶ τὴ αὐτῷ λό-
 γου λέγειν ἀμῶν. ἀλλ' οὐτὲ τὰ νῶ ἀλλή-
 λοις σωματικῶν ἢ ποντο γὰρ ἀλλ' οὐχ ἀπὸν-
 ται· οὐ ἀγ στιγμή ἀλλ' ἄλλας σωματικῆς.
 ὥστε οὐδὲ ἢ σῶμα τῆς ἀδιαμετρεῶν,

Septimò, non qualibet in linea punctum
 erit: nam in ea, quæ diuisionem respuit,
 nullum inerit. Quod si indiuidua linea
 nullum inest punctum, in nulla profectò
 aliarum punctum designari queat: nam
 reliquæ ex his componuntur. Ostendit, aut
 nihil inter puncta duo, aut omnino lineam
 interuenire oportet. In linea verò quali-
 bet plura vno puncta designari possunt:
 quare inter puncta duo atomos linea poni
 non poterit. Impartibilitas enim soli puncto
 vndiquaque propria videtur. Nonò,
 quadratum omne partibile, ex lineolis
 verò eiusmodi quadratù impartibile con-
 ficitur: quod perquam absurdum depre-
 henditur, cum quadratum vt superficies
 & secundum latitudinem, & longitudi-
 nem protendatur: quapropter diuidi po-
 terit, sed quod à quatuor impartibilibus
 lineolis circumscriptur, quo pacto eadem
 partitionem sustinebit? quare lineæ e-
 tiam posse diuidi in hoc quadrato constat.
 Decimo, Finis, ac terminus lineæ est punctum:
 quod terminatur autem, linea ipsa
 est: punctum quidè eo quod finis impar-
 tibilis existit. Quare lineam, cum finis ipsa
 non sit, sed cui finis accidit, partibile esse
 necesse est. Quod si lineam finem lineæ
 alterius contendant quispiam, deprehēdetur
 linea quæpiam maior altera, ratione.
 D ac respectu puncti: siquidem linea & hæc
 insecabilis pro termino constituitur. Linea
 vero quælibet, altera quacunque, si maior di-
 catur, secundum lineam maior dicitur: si
 vero inest illi quoque indiuidue, (quæ vt ter-
 minus alterius lineæ posita est) punctum
 quo terminatur (nam continuaturum linea-
 rum terminus idem est) sequitur vt finis,
 ac terminus totius lineæ, non sit impar-
 tibilis. Nam secundum hypothesin hæc in-
 secabilis terminus alterius, rursus ipsa e-
 tiam puncto terminari asseritur. Quod me-
 hercle tantum abest, vt cum ratione con-
 sentiat, vt nil magis ab ea videatur abhor-
 rere. Omniho autem his cōcessis, punctū à
 linea nihil differre videbitur: nā excepto
 nomine, peculiare linea eiusmodi à puncti
 natura nihil obtinebit. Vndecimo, Mox
 securum est vt & superficies, & corpus
 quoddam insecabile concedatur: quon-
 iam alterum respectu alterius respectu
 alterius diuisionis capax dicitur, vt corpus respectu
 superficies, & superficies ratione
 lineæ: corpus autem, cum tres habeat dimensiones,
 secabile omne existere necesse
 fuerit: quare lineam quamlibet partibilem esse oportet.
 Duodecimo, Si lineæ, & tem-
 pus quoddam impartibile esset, sed quæ in tempore
 insecabilia statuuntur, sunt instan-
 tia, & nunc ipsa, quare tempus etiam ex instantibus
 conflabitur, sed tempus ex instantibus non
 componitur: alioqui enim sibi mutuo coaptata essent.
 Sed non possunt
 villo modo coherescere, eum non consistat, quare nec puncta
 sibi continua dici possunt.